

## **PIEPMOES, DE MOLLE EN ET VOEGELEI**

*(Een veurleesverhael van Sietske Bloemhoff)*

Et is op een morgen in meie, en prachtig weer. Piepmoes zit veur zien kesteel in et zunnegien an een bakkien thee. Hi'j het d'r een haezelneutekoekien bi'j en knabbelt daor now en dan een hockien of. 'Wat een butengewoon mooie dag,' mompelt de moes. 'Daenk mar niet dat ik vandaage drok an et wark gao. Ik laot de boel de boel en gao mooi de bos in, misschien da'k wel even naor de Lende toe sjouw. Wat daenken jim, kiender, he'k geliek of niet? Misschien dat mien buurman, de molle, wel mit wil. Die zal et nocht ok wel dikke of hebben van die lange, koolde winter onder de grond.' De moes et gauw zien koekien op en slobbert de laeste slok thee d'r achteran. Hi'j het haost, et kriebelt him, hi'j wil vot!

Now, de molle wil wel mit. Graeg zelfs, want hi'j zat him aenlik wat te vervelen.

'Zullen we oonze zwembroek ok mitnemen, Piepmoes?' vragt de molle. 'Et waeter van de Lende is misschien wel waarm genoeg om even een baentien in te zwemmen.'

'Doen we,' besluit Piepmoes. 'Kom op, molle, dan gaon we!'

Opgetogen gaon de beide buren op pad. Now en dan kommen ze een peer van heur kammeraoden integen. Mar ze hebben et allegere lieke drok. Wat wil ie ok, et is ommes meie. Dan leggen haost alle voegels eier en de meeste ere dieren kriegen jonkies. Kiek mar, daor huppelt een knien mit een stok of vuuf jongen achter him an deur de bos. De knien het et d'r mar knap drok mit om ze bi'j mekere te hollen, want ze vliegen soms allegere een aandere kaant op. Even veerderop lopt een ree mit twee kleinties wat an een peer gröspollegies omme te pluzen. De kleinen speulen intied en maeken now en dan de malste sprongen.

Et roodbossien zit mooi te bruden op zien nussien. Hi'j lat Piepmoes en de molle zien eigies even zien. Mit een peer daegen zullen de kleine voegelties wel uut heur eigies kommen, daenkt et roodbossien. Ok de gelegouw is nog an et bruden.

'Kom mit een peer daegen mar weer, jonges,' ropt hi'j. 'Ik daenk dat ze d'r dan wel binnen. En bin ze domniet groot, dan gao 'k gauw weer een keer mit jim op stap. Dat is al zoe'n poze leden.'

As Piepmoes en de molle bi'j de beukelaene binnen, niet zo veer van de Lende, zien ze de doeve.

'Heb ie gien eier, doeve?' vragt Piepmoes. 'Haost alle dieren bin drok in de weer mit jonkies en eigies. Of slao ie misschien een jaortien over?'

'Nee heur, Piepmoes,' lacht de doeve. 'Ik heb mien jongen al aorig groot. Ik maek vaeks niet zoe'n boel drokte van et nust, dat daorom bin 'k de eren meerstal een slag veur. En dat komt now goed uut mit dit mooie weer.'

'Hej' dan misschien ok nocht om mit oons mit te gaon naor de Lende?' vragt de molle.

'Wel nocht,' antwoordt de doeve, 'mar gien tied. Want de jongen bin dan al wel aorig groot, ze zitten nog vol kattedwaod, dat ik moet now en dan wel kieken wat veur streken ze uuthaelen. Trouwens, now ik et toch over kattedwaod heb, jim moe'n wel goed utkieken, want Klaos en Miep strunen ok in de bos omme. En ze hebben de ogen aorig wild in de kop staon, he'k wel zien!'

De beide dieren beloven veurzichtig te wezen en gaon weer veerder. Ze schieten mooi op. Die gindse bocht nog en dan bin ze bi'j de Lende. Mar wat zien ze daor achter een peer struken bi'j die bocht? Daor beweegt wat... En even veerderop ok... Eerst beweegt d'r wat achter de iene struke en dan weer achter de aandere. En ze heuren now ok een mierkend en dan weer mauwkend gelach. Mierkend en mauwkend... Dat dudet op... Juust! Katten! Jim hebben et al in de gaten.

Klaos en Miep zitten achter de struken. En ze schienen een protte wille te hebben. Mar waormit? Piepmoes en de molle sloepen hiel veurzichtig een betien dichterbij. Hiel, hiel veurzichtig. Da's vanzels slim verstanig, mar et is dit keer aenlik iens niet neudig. De katten zien allind mar...

'Moej' now toch kieken,' piept Piepmoes tegen de molle. 'Moej' toch kieken wat ze now weer an et doen binnen, wat toch cen misselike, aekelike poedzakken!'

'Waacht even,' fluustert de molle, 'ik zie ja niet zo best... Verhip, now zie ik et ok. Wel verdorie,...'  
'Stil, je,' waarschouwt Piepmoes, 'eers heuren ze oons ok nog.'

Mar de katten heuren niks. Die hebben et vusen te drok mit voetballen, want daor bin ze mit an de gang. Mar ze voetballen niet mit een voetballe, mar mit een voegeleigien!

'Mooi spullegien, niet Miep,' raost Klaos et uut. 'Pas op, zo mitien maek ik weer een doelpunt! Dan stao ik veur mit vuuf-drieje!'

'Reken daor mar niet op, bliksemse kaeter,' brult Miep en geft een beste trap tegen et eigen. Et ei vligt mit een grote boge weer in de richting van Klaos zien goal.

'Naost,' giert Klaos et now uut van et lachen. 'Now ikke weer!'

En, hup, daor gaot et ei weer. Mar Klaos schöt dit keer ok naost.

'Ik krieg staorigan wel honger van al dat gevoetbal, Klaos,' zegt Miep. 'Ik zol zuver wel zin hebben an een lekkere, sappige, vette moes.'

'En aandere ikke wel,' bromt Klaos. 'Mar we kun om te beginnen eerst dit eigien wel es opeten.'

Op slag heuren Piepmoes en de molle een geweldig gekries in een boom vlakbi'j. Ze kieken naor boven en zien twee voegels allemachtig tekeer gaon. Ze bin doodsbenauwd en kwaad toegelieke.

'Oons eigien, oons eigien,' raozen ze allebeide. 'Die katten hebben oons eigien! Help, hellup!'

'We moe'n helpen, Piepmoes,' mient de molle. 'Dit komt niet goed. Et eigien gaot d'r zo an!'

'Ie hebben geliek,' fluustert Piepmoes, 'we moe'n de voegels helpen. We moe'n perberen ze hier bi'j oons te kriegien. Ik heb een plannegien.'

Deur hiel zachies te roepen en stienties omhogens in de boom te gooien, kriegien de voegels in de gaten dat d'r hulpe is. Ze kommen gauw naor beneden en luusteren naor Piepmoes zien plan.

'Begrepen,' zegt de iene voegel.

'Dudelik,' nikt de ere voegel.

Dan gaon ze de kaant van de katten op. Ien voegel vligt van de iene boom naor de aandere; hi'j is haost niet te zien. De ere maekt een bonke lewaai en klapwiekt mit de vleugels. Now en dan hipt hi'j een aentien omhogens. Et liekt krek as kan hi'j niet goed vliegien. En dat daenken de katten ok.

'Moej' kieken, Klaos,' mierkt Miep. 'Daor komt oons happien van vandaeghe an stappen. Een lekkere, mollige voegel. Tsjonge, wat een gelok. Misschien zo lekker niet as een moes, mar veuruit!'

'D'r op of, Miep,' jankt Klaos, 'ie hebben geliek, mar we pakken wat we pakken kunnen!'

Daor stoeven de katten uut aende om de voegel te griepen. Mar as ze zowat an him toe binnen, vligt hi'j gauw omhogens een boom in. Mitien begint een aentien veerderop de aandere voegel te sjilpen en te kreupelen. Klaos en Miep kieken mekeer an en spatten weer uut aende. As ze vlakbi'j de voegel binnen, begint et spullegien opni'j. Ok disse voegel vligt hadde omhogens een boom in en mitien heukelt even veerderop de eerste voegel weer. Dat gaot zo een hiele poze deur. De katten hebben niet in de gaten dat ze zo de hieltied veerder van et eigien of raeken. En dat is vanzels krek de bedoeling. As Piepmoes en de molle de katten niet meer zien, kommen ze gauw veur et locht en pakken et eigien. Ze kieken omhogens en zien een boom waar een nust in zit. Daor is et ei vast uutvalen.

Ze waachten onder de boom tot de voegels weeromme kommen. Wat bin die bliede as ze Piepmoes en de molle mit et eigien zien. Ze bekieken et ei van alle kaanten en zien dat et gelukkig nog hiel is. De iene voegel pakt et veurzichtig tussen de poties en vligt d'r gauw mit naor et nussien.

'Wat hadden de katten de smoor in doe ze d'r eindelijk achter kwammen dat we ze veur et lappien hullen,' vertelt de ere voegel. 'Woest weren ze en ze kregen nog ruzie ok. Ze gavven et mekaander op de schuld dat ze zo onneuzel west hadde,' gaot hi'j veerder. 'En mar foeteren dat ze now al weer alliend mar kattedrokkies kriegien zollen, vandaeghe. Mar ik gao now ok naor et nust toe, heur,' zegt hi'j. 'Kieken as et eigien lekker waarm en goed te plak ligt.' En vot is hi'j.

En Piepmoes en de molle? Die gaon best tevreden over heurzels veerder op weg naor de Lende en gaon vast wel evenpies zwemmen. Mar daor heuren jim een volgende keer wel weer over!